

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 964/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 18 października 2019 roku w sprawie VII K 56919			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku, jako zbyt łagodnej i niespełniającej swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, co wynika z	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>niedostatecznego uwzględnienia okoliczności obciążających oskarżonego, tj. wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja prokuratora nie zasługuje uwzględnienie.</p> <p>Na wstępie należy zaznaczyć, iż poczynione przez sąd ustalenia faktyczne znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.</p> <p>Sprawstwo oskarżonego nie było kwestionowane i w świetle zebranych dowodów nie budzi wątpliwości.</p> <p>Prawidłowa jest też ocena prawna przypisanego oskarżonemu czynu.</p> <p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić, gdy kara (zastosowana reakcja karna),</p>			

jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.

Zmiana wysokości orzeczonej kary (reakcji karnej) może w wyniku postępowania odwoławczego nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”.

Owa niewspółmierność w ustawie została poprzedzona określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostroża kryterium zmiany wyroku z powodu czwartej podstawy odwoławczej.

Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie przez swą niewspółmierność razi (oślepia).

Rażąca niewspółmierność kary zachodzić może

tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających zasadniczy wpływ na jej wymiar można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej a karą wymierzoną w I instancji.

Sąd odwoławczy nie zgodził się z prokuratorem, iż zastosowana wobec oskarżonego reakcja karna w zaskarżonej części jest rażąco łagodna.

Za przestępstwo z art. 177 § 1 (i § 2) kk może odpowiadać także ta osoba, której zachowanie, tj. naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, staje się przyczyną zaistnienia skutku określonego w tym typie przestępstwa (doprowadza do niego), a zatem gdy w skutku urzeczywistnia się to niebezpieczeństwo, któremu zapobiec miało przestrzeganie naruszonych zasad ostrożności w ruchu drogowym i taką

zależność pomiędzy
inkryminowanym
zachowaniem
oskarżonego a
śmiercią ofiary na
skutek uderzenia
jej samochodem
kierowanym przez
sprawcę sąd I
instancji ustalił.
Niejednokrotnie
współodpowiedzialnymi
za występki
określony w art. 177
§ 1 lub 2 kk (to jest
za spowodowanie
wypadku
drogowego) mogą
być dwaj
współuczestnicy
ruchu. Warunkiem
takiej właśnie oceny
prawnej jest
stwierdzenie, w
odniesieniu do
każdego z tych
uczestników z
osobna, po pierwsze
tego, że w zarzucalny
sposób naruszył on,
chociażby
nieumyślnie, zasady
bezpieczeństwa w
ruchu, po drugie
tego, że pomiędzy
jego zachowaniem a
zaistniałym
wypadkiem istnieje
powiązanie
przyczynowe oraz
tego, że istnieje
normatywna
podstawa do
przyjęcia, iż
zachowanie
uczestnika ruchu
powiązane
przyczynowo z
wypadkiem
zasługuje z

kryminalno-
politycznego punktu
widzenia na
ukaranie. Ten
ostatni wyznacznik
odpowiedzialności
oceniać należy
według kryterium,
w myśl którego
przypisywalny jest
tylko taki skutek,
który został przez
danego uczestnika
ruchu spowodowany
w wyniku
sprowadzenia
przezeń
niedozwolonego
niebezpieczeństwa
(ryzyka) jego
powstania albo
istotnego
zwiększenia ryzyka
już istniejącego
(a będącego np.
wynikiem
zachowania innego
współuczestnika
ruchu) – oczywiście
w razie
zrealizowania się
tego właśnie
niebezpieczeństwa
(ryzyka) w postaci
skutku spełniającego
znamiona typu
czynu określonego w
art. 177 § 1 lub 2
kk. Dodać należy,
że uczestnik ruchu
musi naruszyć tę
regułę postępowania
(w sferze
odpowiedzialności
za wypadki drogowe
– tę zasadę
bezpieczeństwa w
ruchu), która miała
zapobiec
nastąpieniu skutku

na tej drodze, na której skutek nastąpił (wyr. SN z 8.4.2013 r., II KK 206/12, Legalis).

Sąd II instancji uznał, że do wypadku przyczynił się również w sposób istotnym stopniu drugi uczestnik wypadku drogowego – pokrzywdzony nim F. S.. Z niekwestionowanej opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego A. S. (k 191 – 202) wynika, iż na miejscu zdarzenia nie ujawniono śladów hamowania samochodu (...). Przy prędkości dozwolonej całkowita długość drogi niezbędnej do zatrzymania pojazdu wynosiłaby około 55 metrów. W związku z tym, że czas trwania stanu zagrożenia wynosił około 4, 3 sekundy od chwili wjazdu samochodu oskarżonego na prawy pas ruchu należy uznać, iż kierujący samochodem (...) miał możliwość uniknięcia podczas uważnej obserwacji drogi poprzez podjęcie manewru hamowania. Gdyby jechał z dozwoloną prędkością 70 km/

h czyli 19, 44 m/
s wówczas w czasie
4, 3 s znajdowałby
się w odległości
około 83, 6 m od
miejsca zderzenia.
Całkowita długość
drogi niezbędnej
do zatrzymania
pojazdu jadącego
z prędkością 70
km/h przy suchej
nawierzchni drogi
wynosiłaby nie
mniej niż 55,
7 m. Kierujący
samochodem (...)
miał możliwość
uniknięcia zderzenia
poprzez podjęcie
manewru
hamowania. Nie
wykorzystanie
możliwości
uniknięcia zderzenia
pozostaje w związku
przyczynowym z
zaistnieniem
przedmiotowego
wypadku. Światła
obrysowe
samochodu
oskarżonego były
sprawne. Ponadto
nie sposób nie
zauważyć świateł
samochodu, który
wjeżdża na jezdnię
oświetlając drogę
przed pojazdem.

Z wyjaśnień
oskarżonego wynika,
iż zatrzymał się
przed
skrzyżowaniem i
obserwował ruch
pojazdów z obu
stron. Widział
zbliżające się (...)

ale źle zwymiarował jego odległość z uwagi na porę nocną i „bardzo szybką” prędkość tego pojazdu. Zobaczył jak pojazd ten wyjeżdża z za ciężarówki (na lewy pas), jak dojeżdżał do pasa rozdzielającego.

Nie było więc tak, iż oskarżony wjechał na skrzyżowanie z drogi podporządkowanej bez zatrzymania się i sprawdzenia warunków jazdy. Zaryzykował jednak przejazd prowadząc do zatrzymania się „ciężarówkę” na drodze, czego oskarżony wyjeżdżając z za innego pojazdu nie zrobił.

W orzecznictwie dotyczącym naruszenia zasad ostrożności w kontekście art. 177 kk ugruntowana jest konstrukcja obiektywnego przypisania. Za przestępstwo z art. 177 § 1 i 2 kk może odpowiadać także ta osoba, której zachowanie, tj. naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, staje

się przyczyną zaistnienia skutku określonego w tym typie przestępstwa (doprowadza do niego), a zatem gdy w skutku urzeczywistnia się to niebezpieczeństwo, któremu zapobiec miało przestrzeganie naruszonych zasad ostrożności w ruchu drogowym (postanowienie SN z 7 czerwca 2011 r., III KK 49/11).

Samo naruszenie zasad bezpieczeństwa ruchu przez innego uczestnika nie świadczy jeszcze o jego przyczynieniu się do wypadku. W tej konkretnej sytuacji drogowej sąd I instancji zajął prawidłowe stanowisko, iż doszło do wypadku między innymi dlatego, że zasady ruchu drogowego wskazane w opinii biegłego A. S. zostały naruszone również przez F. S..

Zdaniem Sądu Najwyższego: „Przyczynienie się do wypadku przez współuczestnika ruchu drogowego, albo przez inną osobę, powinno być uwzględnione na korzyść sprawcy,

zwłaszcza wtedy, gdy owe przyczynienie się jest znaczne. Naruszenie przez współuczestnika ruchu drogowego lub inną osobę zasad bezpieczeństwa tego ruchu i przyczynienie się do wypadku jest elementem zmniejszającym winę sprawcy i dlatego powinno być traktowane jako okoliczność łagodząca, chyba że owe przyczynienie się nie miało istotnego wpływu na zaistnienie wypadku” (uchw. SN z 28.2.1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, Nr 3–4, poz. 33, teza 38; wyr. SN z 4.3.1981 r., V KRN 35/81, OSNPG 1981, Nr 6, poz. 67). W tym przypadku przyczynienie pokrzywdzonego miało wpływ na zaistnienie i skutki wypadku.

Nie ulega wątpliwości, że do okoliczności czynu należy przyczynienie się pokrzywdzonego do jego popełnienia, z tym że, jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy: „Przyjęcie, że do powstania wypadku drogowego przyczynił się

również
pokrzywdzony, i to
nawet „znaczenie”,
nie oznacza jeszcze,
że zawinienie
oskarżonego było
tym samym znikome
(...) czy choćby nie
było znaczne” (wyr.
SN z 27.3.1986
r., Rw 206/86,
OSNKW 1987, Nr 1,
poz. 1). Wszystkie
te okoliczności sąd I
instancji uwzględnił
w ramach sądowego
wymiaru kary
wymierzonej
oskarżonemu.

Ocena sądu I
instancji, że jest
to wystarczające do
osiągnięcia wobec
tych oskarżonego
celów kary, a
w szczególności
zapobieżenia
powrotowi do
przestępstwa jest
przekonująca.
Świadczy o tym
postawa
oskarżonego
przyjęta w toku
procesu,
dotychczasowy
poprawny sposób
życia, krytyczny
stosunek do
popelnionego czynu.
W sytuacji gdy
popelnione
przestępstwo było
incydentem w jego
życiu, sąd I
instancji rozważnie
uksztaltował wymiar
kary, w tym jej
wysokość i postać.

Wbrew twierdzeniu
oskarżyciela
publicznego
wymierzenie
sprawcy kary 8
miesiący
bezwzględnej
pozbawienia
wolności nie jest
rażąco
niewspółmierne i
sprzeczne z
dyrektywami
sądowego wymiaru
sprawiedliwości i nie
godzi w zasady
i cele prewencji
indywidualnej i
ogólnej. W tym
sensie tak
wymierzona kara
spełni potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.
Funkcja
ogólnoprewencyjna
kary nie sprowadza
się wyłącznie do
wymierzenia
kilkuletniej kary
bezwzględnej. Kara
ma odzwierciedlać
zawartość społecznej
szkodliwości czynu,
ma także spełniać
cele zapobiegawcze i
wychowawcze wobec
skazanego.
Orzeczona przez sąd
I instancji kara
takie cele spełnia
w okolicznościach
przedmiotowej
sprawy.
Z zachowania
sprawcy wynika

jednak wniosek, że zlekceważył on zasady ostrożności i bezpieczeństwo innych uczestników ruchu, przez co stworzył zagrożenie w komunikacji. Instytucja zakazu prowadzenia pojazdów ma na celu eliminowanie z ruchu drogowego sprawców takich przestępstw, których okoliczności popełnienia wskazują, że prowadzenie przez nich pojazdu zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. W przypadku oskarżonego nie zachodzi sytuacja, aby należało orzec wobec niego 4 – letni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych . Zatrzymał się jednak przed skrzyżowaniem, widział inne pojazdy, ale nie jednak oszacował ich odległości. Zaryzykował licząc, iż zdąży przejechać (ewentualnie, że inni kierowcy go przepuszczą), co z pewnością determinował duży ruch na drodze z pierwszeństwem przejazdu. Dowodzi to, że oskarżony dysponuje takimi cechami

przynależnymi kierowcy, iż nie jest koniecznym wyeliminowanie go z ruchu drogowego na kilkuletni okres. W tym przypadku wysokość tego środka, jak też jego postać ma odzwierciedlenie w okolicznościach łagodzących. Jest on ponadto orzeczony obok bezwzględnej kary pozbawienia wolności i wzmacnia realizację celów zastosowanej reakcji karnej, nie wymagającej korekty z perspektywy art. 438 pkt 4 kpk; dlatego zaskarżony wyrok co do oskarżonego należało utrzymać w mocy.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku przez podwyższenie wymierzonej kary pozbawienia wolności do 2 lat oraz orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Kara 8 miesięcy pozbawienia wolności.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wymierzona kara pozbawienia wolności nie zawierała cech rażącej łagodności w rozumieniu art. 438		

pkt 4 kpk i nie wymagała korekty.		
5.1.2.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Środek karny 1 roku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów nie zawierał cech rażącej łagodności w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk i nie wymagał korekty.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i		

podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
2	W sprawach z oskarżenia publicznego w razie nieuwzględnienia apelacji wniesionej wyłącznie przez oskarżyciela publicznego - koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa (art. 636 § 1 kpk).	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak albo	Kara 8 miesięcy pozbawienia wolności.	

ustalenie, którego dotyczy apelacja	Środek karny 1 roku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana